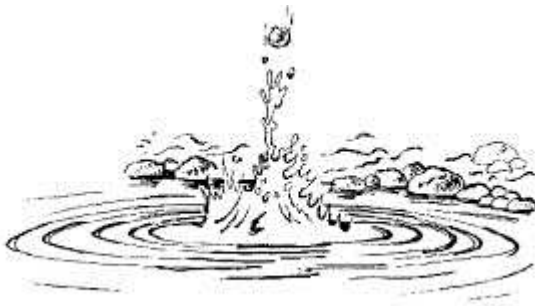

Midden in de rivier
naar water zoeken.

Midden in de rivier naar
water zoeken.

Maxxy Th. Jacques

2024

In het uitgestrekte landschap was een opvallende opeenhoping te zien die zich donker aftekende tegen de maagdelijke witheid van de omgeving. Op het eerste gezicht leek de ongewone kluwen stil in de serene omgeving te liggen, maar dichterbij gekomen was te zien dat er beweging in de contrasterende massa te bespeuren was. De donkere opeenhoping bleek een groepje mannen te zijn dat dicht tegen elkaar aangedrukt met hun laatste krachtsinspanning probeerde te profiteren van de warmte die zijn kracht in angstaanjagende vaart verloor. De blauw aangelopen gezichten stonden somber, de dichtgeknepen ogen waren gezwollen door langdurig slaaptkort.

Fardoragh staarde naar de door uitputting verzwakte krijgers en zuchtte bijna onhoorbaar. Was het mogelijk de mannen te redden van een wisse dood in dit ijzige landschap? Hij was verantwoordelijk voor hun nog jonge levens, het was niet zijn bedoeling hun familie en vrienden het bedroevende nieuws te moeten brengen dat de onverschrokken mannen het avontuur dat ze twee maanden eerder aangegaan waren niet hadden overleefd. Hij probeerde zijn door slaap overmande ogen open te houden, het kostte hem moeite zijn bijna dichtvallende oogleden niet te sluiten. Had hij deze penibele situatie kunnen vermijden door deze tocht nooit aan te vangen en de dappere mannen niet moeten verwickelen in het onvoorspelbare lot dat deze onderneming over zich uitriep? Was het verstandiger geweest hen achter te laten op het schip dat ze een paar dagen eerder hadden verlaten, had hij moeten besluiten alleen verder te trekken?

Fardoragh voelde dat hij wegzakte in een zoete droom waarin hij wegzweefde uit de ijzige kou en de heilzame warmte van een vuur leek te ervaren. Een lichte beweging ontwaakte zijn verstilde gesteldheid, het zorgde voor overgave aan de gelukzalige beleving die zijn lichaam instroomde waar het zich

al zijn gedachten toe-eigende. Hij droomde dat hij in een arrenslee lag, warm ingepakt in een donzige dierenvacht. De comfortabele slee vloog bijna geruisloos over de gladde ondergrond van het harde ijs. Suffig liet hij zich meevoeren, door een onbeduidende oneffenheid in het vrijwel rimpelloze oppervlak deinde hij licht mee met de schommelende dynamiek van de slee. Hij voelde dat zijn lichaam begon te tintelen door de golf van warmte die zich in een gloeiende stroom verspreidde over al zijn ledematen.

Hoelang duurde het voor het leek of hij een sprookjesachtig gebouw in de verte op zag doemen? De indrukwekkende vesting werd omsloten door een hoge ringmuur en een brede slotgracht, met centraal gelegen de ingang die afgesloten werd door een poort die statig pronkte met zijn imposante ornamenten.

Was het de hemelpoort die niet veel later langzaam openzwaaide? Was hij samen met zijn mannen in het ijzige landschap ongemerkt ingeslapen, werden ze in de luxe arrenslee naar de eeuwige jachtvelden vervoerd? Op de binnenplaats kwam de slee langzaam tot stilstand op het krakerige ijs. Waren het doorzichtige engelen die hen liefdevol naar het Elysion vervoerden, was de beleving van een roodgloeiend vuur dat in een open haard brandde een gelukzalige fantasie?

Met het geluid van het luid knetterende hout dat knisperend zijn geest bereikte, zweefde hij doezelig weg in onsamenhangende dromen en hallucinerende nachtmerries.

Fardoragh ontwaakte uit een verwarde staat van waanvoorstellingen en zoete dromen en opende moeizaam zijn ogen. Hij voelde de rustgevende sensatie van het grote bed waar hij inlag en de zachte wol van de deken die over hem heen gelegd was. Zijn eerste gedachten gingen naar de strijders die op de ijzige vlakte dicht tegen elkaar aan waren gekropen in de hoop de kou buiten te sluiten en wat warmte te vinden bij elkaar. Waar bevonden zij zich, welk lot was hen beschoren? In de uitzichtloze witte wereld waar de sneeuw had gezorgd voor het steeds verder afdwalen van de werkelijkheid leek alle hoop op redding een illusie. Zou hij herenigd worden met de sterke mannen die hij voor het laatst ontredderd had aanschouwd in de onmetelijke leegte van de snerpnd koude vlakte. Tientallen vragen schreeuwden in zijn verwarde geest om aandacht. Wat was hem overkomen, hoelang had hij weerloos en verzwakt in het immense bed gelegen?

Behoedzaam speurde hij de omgeving af. De donkere gordijnen zorgden voor duisternis in de stille ruimte, waardoor de meubels zich vaag en kleurloos aftekenden voor de nieuwsgierige ogen van Fardoragh. Door de afsluiting van de dikke stof was het niet mogelijk te ontdekken of het nacht was of dat de ochtend net aangevangen was. Het vuur in de open haard zorgde voor een aangenaam geknetter van de dikke blokken hout waar rode vonken vanaf spatten die flonkerend op de stenen vloer belandden, waar ze met een licht sissend geluid hun vurige kracht verloren. Besluitvaardig probeerde Fardoragh uit het hoge bed te stappen, maar bevangen door een lichte duizeling belandde hij wankelend weer op de zachte dekens. Minutenlang bleef hij op de rand van het bed wachten tot het draaijerige gevoel verdwenen was. Het bloed vond langzaam zijn weg omhoog door zijn lichaam, het zorgde voor het terugkeren van het gevoel in zijn verzwakte benen. De vage gewaarwording in zijn hoofd ontwarde zich en verdween in

trage golfbewegingen naar de achtergrond. Even daarna voelde hij zich sterk genoeg om op te staan. De indrukwekkende spiegel naast het bed reflecteerde onweerlegbaar zijn slaperige gelaat. Het lange linnen hemd waarin hij leek te verdwijnen, maakte zijn vermagerde gezicht nog bleker en accentueerde genadeloos zijn niet geheel afgenomen vermoeidheid. Het hemd verborg een groot deel van zijn lichaam, alleen zijn blote voeten waren zichtbaar onder de licht gekreukte stof. Fardoragh observeerde met een gevoel voor zelfspot het beeld dat hem aanstaarde en ging op zoek naar de kleding die hem lange tijd warm gehouden en beschermd had voor hij het bewustzijn had verloren op de ijzige vlakte. Aan het voeteneinde van het bed lagen zijn kleren strak opgevouwen in een nette stapel op een bankje. Diep in gedachten trok hij de fris ruikende uitrusting aan.

Hij besloot op onderzoek uit te gaan en opende de deur die uitkwam op een imposante marmeren gang, waarvan één kant volhing met indrukwekkende schilderijen waar kleurrijke afbeeldingen in transparante effecten op afgebeeld waren. De aanzienlijke ramen aan de andere kant van de gang boden zicht op een groot deel van de weidse omgeving rond het kasteel. Fardoragh werd een momentlang verblind door de witte lichtstraal die de gang instroomde en betoverde met een golf van glinsterend licht. Hij speurde beide kanten van de gang af op iets dat zijn aandacht zou vereisen. Na een korte overpeinzing besloot hij nog wankelend op zijn benen zijn zoektocht te beginnen in de linkervleugel van het kasteel. Voor hij bij de deur aan het eind van de gang was aanbeland, ging deze met luid geknars open. In de deuropening stond een vriendelijk ogende man die zich voorstelde als Cachamwri. De zwijgzame zonderling maakte een uitnodigend gebaar hem te volgen. Half struikelend over zijn eigen voeten voldeed Fardoragh aan het verzoek van de voortsnellende figuur die door een doolhof van gangen leek te vliegen, tot hij uiteindelijk voor een stalen deur stilhield. Cachamwri knikte onverstoorbaar naar Fardoragh en wees met een spitse vinger richting de ruimte die achter de door hem geopende deur zichtbaar werd.

Fardoragh liep nieuwsgierig naar voren, verwachtingsvol betrad hij de kamer. Cachamwri maakte een lichte buiging naar

hem, waarna hij de deur met een discrete klik achter zich dichttrok.

In de kamer was het lichtschemerig, de kleine raampjes lieten weinig licht toe de ruimte binnen te dringen. Fardoragh knipperde een kort moment met zijn ogen om aan het veranderende licht te wennen.

Voor een van de ramen was een schimachtige verschijning zichtbaar. Door nieuwsgierigheid gedreven liep Fardoragh naar het raam om een beter beeld te krijgen van de nu nog onherkenbare gestalte. Dichterbij gekomen zag hij wie er schuilging achter de onduidelijke schim voor het raam.

Het was Ailey, de witte koningin die majestueus onthuld werd na het optrekken van de sluier van duisternis. Fardoragh had talrijke verhalen gehoord over haar feeërieke schoonheid, maar werd desalniettemin overdonderd door haar indrukwekkende uitstraling. Haar naam had ze te danken aan het feit dat ze de heerser was van Albus. Albus was de witte wereld waar een dagelijkse sneeuwbus zorgde dat de dikke laag ijs waar deze wereld onder verborgen lag nooit in hoeveelheid af zou nemen. Noch de huizen in het dorp, noch het kasteel van Ailey kregen ooit de kans de schoonheid die er onder de witte mantel van sneeuw verborgen lag aan de wereld te tonen.

De koele blik van Ailey was onverbloemd op hem gericht. Op het moment dat Fardoragh haar bijna genaderd was en ze hem in de ogen kon kijken, begon ze te praten. Haar stem klonk beheerst, maar Fardoragh hoorde een onderkoelde emotie in haar beleefd uitgesproken woorden doorklinken.

‘Ik veronderstel dat u een gegronde reden heeft voor het betreden van de witte wereld? Zonder ingrijpen van mijn kant waren uw mannen ten ondergegaan in het meedogenloze witte landschap hierbuiten. Ook u was zeker geweest van een wisse dood en zou het niet overleefd hebben in de kleurloze hel waar de natuurelementen over het lot van binnendringers beslissen. U en uw strijders hebben dagenlang moeten herstellen van het onverantwoordelijke besluit dat u op een ondoordacht moment redenen gaf mijn wereld binnen te dringen. Het had niet veel gescheeld of mijn verkenners hadden u niet levend aangetroffen.’

Ailey liet haar koude blik glijden over de donkere kleding van Fardoragh en fronste haar wenkbrauwen. Ze had gelijk, zonder

haar hulp was Fardoragh ten onder gegaan in de verwoestende sneeuwmassa, samen met de strijders die hem hadden begeleid. Fardoragh knikte bijna onzichtbaar, zonder toe te geven dat er naar alle waarschijnlijkheid weinig kans voor zijn krijgers en hemzelf was op overleven in de witte wereld. In tegenstelling tot Ailey die zich in de witheid van haar wereld kon verplaatsen zonder te verdwalen. Zij wist blindelings de weg te vinden door het misleidende doolhof dat geen geheimen voor haar had. Maar hij kon de reden van zijn aanwezigheid in het land van de ongenaakbare Ailey op een uitgekiende manier onderbouwen.

‘Ik zou Albus nooit betreden zonder een rechtvaardige reden en kan niet anders dan uw dienaren danken voor hun onbaatzuchtige reddingsactie.’

De ogen van Fardoragh straalden ongeunstelde onschuld uit, maar Ailey schonk geen aandacht aan zijn onbevangen blik.

Beleefd glimlachend vervolgde Fardoragh zijn verhaal.

‘Ik ben u een verklaring schuldig en vraag u te luisteren naar mijn verhaal, waarin ik duidelijk zal maken wat de reden is van mijn aanwezigheid in deze wereld.’

Hij wachtte een moment, maar begon even later aan het betoogen dat het betreden van de witte wereld zou rechtvaardigen.

‘Het is een bekend gegeven dat u en de donkere koning uit Imbridius al jarenlang onenigheid hebben met elkaar. In opdracht van de koning is een groep afgevaardigden hiernaartoe gereisd om u te verzoeken deze langlopende onenigheid voor altijd af te sluiten door middel van een strijd waar een van u als overwinnaar uit zal komen. Er zal één heerser overblijven die zal regeren over Imbridius, Albus en de wereld die tussen deze twee werelden inligt. Keer samen met mij terug naar Imbridius om de koning te ontmoeten. Het was noodzakelijk Albus te betreden om dit voorstel aan u voor te leggen. Met behulp van uw magische krachten heeft u de mogelijkheid de koning in Albus te vernietigen. In zijn wereld daarentegen is hij onoverwinnelijk en kan hij u voor altijd uitschakelen. Wellicht is er een gebied waar deze onoverwinnelijkheid niet geldt, op dat terrein zal u samen met de donkere koning de strijd uit kunnen vechten.’

Ailey liet een spottend lachje horen voordat ze reageerde op de woorden van Fardoragh. Het honende geluid crescendoerde

boosaardig door de stille ruimte en liet een ongemakkelijk gevoel bij Fardoragh achter.

‘Ik ben mij volledig bewust van de vijandige verstandhouding en de bijkomende spanning tussen de koning en mij. Het gevecht aangaan met de donkere koning behoorde jarenlang tot een van de doelen die ik mij gesteld had, maar ik heb dit idee jaren geleden laten varen. Ik zal de wereld van de koning niet betreden en u niet volgen naar zijn door regen geteisterde domein. Het is bekend wat de overwinning van een van ons als resultaat zal hebben. Een overwinning van mijn kant zal de drie werelden voor altijd verbergen onder een ijzige laag sneeuw. De onaantastbare sneeuw die al eeuwenlang de onoverwinnelijke heerser belichaamt in mijn wereld zal in de twee andere werelden eveneens de dominerende factor worden. De drie werelden zullen de donkere sluier van de vallende regen nooit van zich af kunnen schudden, mocht de koning de strijd naar zich toetrekken. Het licht zal voor altijd verdwijnen en onzichtbaar blijven voor de generaties die na ons de werelden zullen bevolken. Dat is de reden waarom we onze strijd nooit hebben uitgevochten. Het alternatief dat ons dan wacht, geeft ons genoeg redenen nooit tot deze egocentrische daad over te gaan. Mijn gedachten worden niet langer besmet door mijmeringen over de donkere koning en zijn naargeestige wereld. Ik weiger te leven in een omgeving die overheerst wordt door donkere druipers van vocht. U volgen naar Imbridius behoort tot de onmogelijkheden.’

De blik in de ogen van Ailey was onverbiddeijk. Zij dulde duidelijk geen tegenspraak.

‘U zal voldoende tijd krijgen om te herstellen van de onfortuinlijke reis. Hopelijk komt u na contemplatieve gedachten tot het besef dat het pretentieuze idee mij over te halen met u terug te reizen naar de donkere wereld een uitzichtloze missie is. Ik veronderstel dat u en uw mannen over zee hiernaartoe zijn gereisd? Na de herstelperiode zal ik zorg dragen voor een veilige tocht naar het punt waar u het schip heeft achtergelaten. Het vaartuig zal onder mijn toezicht voldoende bevoorrad worden voor de maandenlange reis terug, rekening houdend met het onvoorspelbare weer dat u gedurende uw reis kunt verwachten.’

Door de confronterende woorden van Ailey dwaalden de gedachten van Fardoragh af naar het moment waarop hij, twee maanden eerder, was vertrokken vanuit de drukke haven van Imbridius, waar de regen zoals altijd gestaag de hemel uit was komen vallen. De reis over zee was geen pretje geweest, een deel van de strijders was overvallen door zeeziekte en steeds meer verzwakt geraakt, waardoor ze nauwelijks in staat waren de dagelijkse werkzaamheden te verrichten. Met de kleine groep die nog bij machte was de handen uit de mouwen te steken, had hij de lange reis vervolgd. Het beeld van de dagen waarop het schip stil in het rimpelloze water had gelegen, waarbij de bemanning hoopte op een zuchtje wind dat de voortgang van hun lange reis in gang had kunnen zetten, speelde door zijn gedachten. De zeilen hadden klapperend langs de masten gehangen, de mannen hadden mistroostig naar de kalme zee en de uitzichtloze horizon gestaard. Aan het einde van de tocht waren de strijders uitgehongerd geweest. Ook de mannen die eerder bevangen waren door zeeziekte hadden hongerig naar de spiegelgladde zee en het demotiverende uitzicht getuurd. De voedselvoorraad was niet berekend op de onvoorziene vertraging die ze opgelopen hadden.

Eenmaal aanbeland in Albus hadden ze zich dorstig gestort op de net gevallen sneeuw die onverwijld had gezorgd voor het lessen van hun uitgedroogde kelen. Krachteloos waren ze aan de barre tocht over het witte landschap begonnen. De eerste dag hadden ze hun honger kunnen stillen door het eten van een hert dat ze onderweg hadden gedood en geroosterd op een moeizaam brandend vuurtje. De dagen daarna hadden ze hun magen kunnen vullen met het eten van de restjes van het onfortuinlijke dier. De kleine hoeveelheid vlees was lang houdbaar geweest door de ijzige kou die onbelemmerd over het uitgestrekte landschap heerste en in de donkere nacht met onfeilbare precisie zijn weg wist te vinden naar hun onbeschermden lichamen. Waar ze de eerste dag omringd werden door een aantal robuuste naaldbomen, zagen ze de tweede dag niets anders dan een eindeloos wit vlak dat zich kilometerslang voor hen uitstreckte. In het nevelige landschap was geen dier te bespeuren dat ze zouden kunnen doden om hun eetlust af te remmen. Hadden ze toch een dier kunnen doden, waren ze genoodzaakt geweest dit rauw te verorberen,

aangezien er in de wijde omtrek geen hout of iets wat brandbaar was, was te vinden. Maar zelfs het eten van rauw vlees was een beter alternatief dan de honger die hun lichamen bevolkte en 's nachts rondspookte in hun steeds kouder wordende lichamen.

Op de zesde dag werden ze wakker na een ijsskoude nacht in het onbegaanbare landschap, dat zich eindeloos leek te continueren en er genoeg in leek te scheppen hen uit te dagen het gevecht aan te gaan tegen het witte doolhof dat zich behaagziek om hen heen had genesteld. Misschien waren ze in kringetjes gelopen en nooit verder gekomen dan het punt waar ze de vorige ochtend hun dag waren begonnen. Het leek onuitvoerbaar hun weg te vervolgen, hun uitgehongerde lichamen waren verzwakt, hun slappe benen weigerden nog een voet te verzetten op de gladde ondergrond. Dicht tegen elkaar aangedrukt hadden ze geprobeerd wat warmte te genereren van elkaar, maar de schimmige hallucinaties waren hun ontvankelijke lichamen al binnengedrongen. De mannen dompelden langzaam weg in een gelukzalige waanvoorstelling. De eens zo sterke strijders hingen krachteloos tegen elkaar aan, de energieke persoonlijkheden hadden al hun dynamiek verloren. Hun kleurloze gezichten versmolten met de witte vlakke waar ze langzaam voor altijd in leken te verdwijnen. Zouden ze ooit ontwaken uit deze begoochelende wereld van fantasie?

Fardoragh had zijn krijgers die lusteloos op de koude grond hadden gelegen lange tijd gadegeslagen en zich gerealiseerd dat hij onverantwoordelijk gehandeld had. Na deze confronterende overpeinzing was ook hij langzaam weggezakt in de dromerige verbeelding die de mannen meedogenloos weggezogen had uit de werkelijkheid.

Door de ongeduldige zucht die Ailey slaakte, keerde Fardoragh terug in de realiteit, hij beseftte dat de witte koningin zijn ondergang had verijdeld en zijn dappere mannen die deze ontbering bijna fataal was geworden, had gered van een wisse dood. Zijn koppige karakter vocht tegen zijn gevoel van erkentelijkheid voor het kordate ingrijpen in de hachelijke situatie op het ijs. Emotionele dwalingen waren niet welkom in zijn voornemen Ailey over te halen zich bij hem aan te sluiten. Maar ze weigerde hem te volgen, het was onbetwistbaar dat ze

zou volharden in deze houding. Hij was op de hoogte van haar onverzettelijke standpunt en had daarop anticiperend voorzorgsmaatregelen genomen, haar onverbloemde mening zou hierdoor ongetwijfeld veranderen.

Hij knikte bevestigend.

‘We zijn inderdaad over zee naar uw wereld gereisd. Het is een tijdrovende tocht, maar in mijn ogen een beter alternatief dan de reis door de wereld tussen ons in.’

De tussenwereld was het uitgestrekte oord dat in het zuiden begrensd werd door Imbridius en in het noorden gescheiden werd van Albus door de Undine, de ondiepe rivier waar kleurrijke vissen het ijskoude water bevolkten. Het was het onontgonnen gebied waar nog niemand uit de twee andere werelden doorheen was gereisd. Het was een onbekende, wellicht boosaardige wereld, hij had het risico niet willen nemen de reis naar Albus door het onbetreden landschap af te leggen. Niemand wist wat voor gevaren daar op de loer lagen, mogelijkwerijs zou de expeditie meer tijd innemen dan de reis over het water. Na ampel beraad met zijn raadgevers had Fardoragh besloten de onbekende tussenwereld te omzeilen en over zee de reis af te leggen. De tocht over het water leek de meest betrouwbare mogelijkheid Albus zonder gevaren te bereiken, ondanks de onzekerheid over het weer dat onvoorspelbaar was en roet in het eten zou kunnen gooien.

Ailey onderbrak op pijnlijke wijze de overpeinzingen van Fardoragh en gebaarde naar de deur.

‘U kunt gaan, ik geef u en uw mannen alle kans volledig bij te komen van de onfortuinlijke reis. Na afloop van deze tijd zal ik u moeten verzoeken mijn wereld te verlaten. Tijdens het verblijf in mijn onderkomen zullen we elkaar niet meer zien of spreken. Cachamwri zal u bijstaan tijdens het herstel, hij zal aangeven wanneer u voldoende aangesterkt bent om de reis terug te kunnen ondernemen. Ik heb vertrouwen in zijn oordeel en zal na zijn weloverwogen beslissing zorgen voor een veilige aftocht van u en uw krijgers. Mogen de goden u vergezellen tijdens de reis terug naar Imbridius.’

Ailey opende met een resoluut gebaar de zware deur die toegang bood tot de gang. Ze gaf Fardoragh geen gelegenheid verdere uitleg te geven over de reden van zijn onverwachte bezoek. Het gesprek was afgehandeld, Ailey was

onvermurwbaar, ze weigerde Fardoragh te volgen naar Imbridius.

Fardoragh liep zonder verder protest de gang op. Hij had rekening gehouden met deze onverzettelijke houding, de sterke troef die hij op een later tijdstip uit zou spelen, voorspelde een ommekeer in de gebeurtenissen die nog zouden komen.

Op de gang stond Cachamwri te wachten om hem te begeleiden naar de kamer waar hij de komende dagen kon verblijven.

Tijdens de herstelperiode in het ondergesneeuwde kasteel had Fardoragh toegang tot de tuin, gelegen aan de achterzijde van het gebouw. De tuin had zich verscholen onder een dikke laag zachte sneeuw, dezelfde wollige substantie die gezorgd had dat hij eerder die week verdwaald was in het ondoordringbare witte labyrint om hem heen. In de tuin, waar de ijspegels in een eeuwige melodie tegen elkaar aan klingelden in de lichte zucht van de wind, was hij verenigd met zijn krijgers, ze werden net als hij van alle gemakken voorzien door een persoonlijke dienaar. De zwijgzame krachten die zich als onzichtbare spionnen voortbewogen, doken onverwachts op, waarbij ze met een glimlach hun diensten boden aan Fardoragh en zijn mannen. 's Middags werden ze naar een eetzaal gebracht, waar ze in het fonkelende licht van tientallen kaarsen in kroonluchters en zilveren kandelaars overladen werden met exquise gerechten en sprankelende dranken. Na het nuttigen van een overdadige maaltijd was er alle gelegenheid te ontspannen in de lounge-ruimte gelegen aan de linkervleugel van het sprookjesachtige kasteel, waar een groot haardvuur luid knetterend zorgde voor een aangename warmte. 's Avonds werden ze begeleid naar de comfortabele slaapvertrekken, waar ze rozig en voldaan tussen de kraakheldere linnen lakens genoten van een ontspannen nachtrust.

Twee dagen kreeg Fardoragh de tijd om aan te sterken, na deze gemoedelijke dagen gaf Cachamwri op een ochtend aan dat het tijd was om te vertrekken. De mededeling werd kort en zakelijk uitgesproken door de persoonlijke lijfwacht van Ailey. Fardoragh kreeg een uur de tijd om zich voor te bereiden op de reis terug naar zijn eigen wereld. Hij had geen bedenkingen bij het advies van Cachamwri naar Ailey, de dagen die hem gegeven waren om te herstellen van het avontuur op het ijs stelden hem in staat de lange tocht terug te aanvaarden. Ailey had hij gedurende deze dagen niet meer gezien of gesproken.

Ze had zich teruggetrokken in een van de vele vertrekken van het kolossale gebouw. De geheimzinnige begeleiders zorgden dat er geen contact mogelijk was tussen Ailey en hem. De krijgers en hij werden vakkundig door de vele gangen omgeleid en zodoende afzijdig gehouden van de ruimtes waar Ailey zich bevond. Vandaag zou hij een aanvang nemen met de terugtocht en als het aan Ailey lag, zouden ze elkaar hoogstwaarschijnlijk nooit meer zien. Niet in haar sprookjesachtige ijskoude wereld, noch in zijn onheilspellende zwarte wereld.

In het vertrek waar hij een groot deel van de afgelopen dagen had doorgebracht, wachtte Fardoragh op Cachamwri.

Stipt op tijd klopte Cachamwri op de deur.

‘Het is zover, heer Fardoragh, alles staat klaar voor de reis naar de donkere wereld. De krijgers staan in de stallen te wachten op uw komst. Ik zal u begeleiden naar de grens waar Albus overgaat in de onbekende tussenwereld. Daar waar het schip voor u mee naar deze wereld gereisd bent in zee ligt. Het schip is zorgvuldig bevoorrad, er is voldoende proviand ingeslagen voor de tocht naar Imbridius. Wilt u zo goed zijn mij te volgen naar de stallen, we zullen vandaaruit gelijk vertrekken.’

Fardoragh volgde Cachamwri door het doolhof van gangen, tot ze uiteindelijk van een brede trap afdaalden en in de omvangrijke stallen aankwamen. In de stallen waar het geluid van de snuivende paarden de stilte doorbrak, vermengde de indringende geur van de hooibalen zich met het leer van de betegeling van de dieren. Fardoragh knikte naar de strijders die met een lichte buiging zijn begroeting beantwoordden.

Cachamwri gebaarde de groep plaats te nemen in de arrenslee, waar hun bagage in een nette hoop was opgestapeld. De zes rendieren die gekoppeld waren aan het voertuig zouden geen problemen ondervinden met het vervoeren van de zware vracht over het ijzige landschap. De vriendelijk ogende man die met de teugels in zijn handen ongeduldig op het vertrek stond te wachten, was Balendin, hij was een van de sterkste soldaten uit het leger van Ailey, het was zijn opdracht de slee te besturen en Fardoragh en zijn mannen te begeleiden naar de grens met de tussenwereld.

Enkele minuten later raasden ze over de onmetelijke ijsvlakte richting de grens. De rendieren die de slee trokken, hadden

door de wijd gespreide tenen aan hun hoeven geen problemen met de gladheid van de lastig begaanbare ondergrond. Balendin wist zijn weg moeiteloos te vinden, het feeëriek kasteel raakte steeds verder op de achtergrond. De brede hoeven van de rendieren klonken als castagnetten zo luid in het gewoonlijk zo stille landschap.

Fardoragh glimlachte geheimzinnig, terwijl hij meebewoog met de cadans van de licht deinende slee die met een zacht snerpend geluid over het ijs gleed. Hij wachtte op het moment waarop Ailey hem zou volgen, ze zou hem gegarandeerd binnen afzienbare tijd achternagaan. Hij moest geduld hebben en ongestoord wachten tot ze zich aan zou sluiten bij de voortsnellende groep.

De witte wereld omstrengelde de slee en de mannen die steeds dichterbij de grens naderden. Het kasteel was niet langer zichtbaar in de nevelige wolk waar ze in leken te verdwijnen. Het leek of het er nooit geweest was, het voelde als een schimmige droom die langzaam aan het vervagen was.

Hoog in de toren van het comfortabele kasteel observeerde Ailey de snel verdwijnende slee die Fardoragh zou vervoeren naar het zeilschip waarmee hij terug kon varen naar zijn duistere wereld. Haar blik was somber, haar gedachten dwaalden af naar het leven in Imbridius, tien jaar eerder. Ook zij kwam uit de donkere wereld waar ze jaren in alle tevredenheid had geleefd, samen met haar ouders en haar broertje, Roweyn.

Op een doordeweekse dag had het onbekommerde leven in deze donkere omgeving zonder aanleiding een onomkeerbare wending genomen door bemoeienis van de koning die schuldig was aan het opsplitsen van families en geliefden. Die ochtend was ze net als andere dagen vroeg wakker geworden om zich voor te bereiden op een nieuwe dag op school. In de keuken had ze haar ouders aangetroffen, haar vader had een brief in zijn hand die hij met een verontruste blik in zijn ogen terug stopte in de enveloppe waar de verbroken verzegeling het belang van de inhoud verraadde, haar moeder had haar met een bezorgd gezicht tegen zich aangetrokken. Niet veel later had ze het leger op straat zien lopen, met in hun handen hun getrokken wapens. De krijgsmacht van de koning had haar ouders gesommeerd met alle leden van het gezin naar een andere wereld te vertrekken. Een groot aantal families had een door de koning ondertekende brief ontvangen, waarin vermeld werd dat zij per direct Imbridius dienden te verlaten. De gezinnen werden beschuldigd van subversief gedrag, er werd hen geen mogelijkheid geboden tegen het bevel in te gaan. Bij tegenstand zouden ze in het gevang gegooid worden en moeten vrezen voor hun leven. In allerijl hadden haar ouders wat benodigdheden bijeengeraapt, ze waren samen met haar en Roweyn de straat opgegaan waar ze zich hadden aangesloten bij de andere ongelukkigen. Met veel vertoon van macht

hadden de soldaten van de koning hen bijgedreven en naar de haven afgevoerd. Het roffelende geluid van de zware legerschoenen op de stenen keitjes had jarenlang in de dromen van Ailey de boventoon gevoerd.

In het gedrang op weg naar de bedrijvige haven was ze haar broertje kwijtgeraakt. Ze had tijdens de tocht naar de haven zijn klamme handje vastgehouden, in de hoop samen met hem en haar ouders het schip op te kunnen gaan. Toen ze erachter kwam dat ze zijn handje niet meer voelde, waren de hoge masten van de zeilschepen in de haven al in zicht. Ze had verschrikt achteromgekeken, er was geen spoor te bekennen van haar broertje op de meanderende weg die uitgestorven en donker achter haar lag tussen de verlaten huizen. Ver voor haar uit liepen haar ouders die samen met de andere gezinnen bijgedreven waren door de bewakers. Ze was van hen weggerukt, waarna ze de verantwoordelijkheid had genomen voor Roweyn die te klein was om het snelle tempo bij te houden, waardoor ze steeds verder achter op de voortsnellende menigte was geraakt. Ze realiseerde zich dat ze terug naar het dorp moest voor een zoektocht naar haar broertje. Haar smeekbede aan de bewakers om terug te mogen lopen om Roweyn op te sporen en zodoende met het hele gezin af te reizen naar de onbekende wereld was onverbidlijk afgewezen, de soldaten hadden ongeduldig hun hoofd geschud en haar met licht geweld in de richting van de haven geduwd. De militante mannen lieten doorschemeren dat haar broertje meegenomen was door het leger van de koning, hij zou deze ontvoering waarschijnlijk niet overleven. Ze moest zich aansluiten bij de grote groep mensen waarvan een gedeelte al op de boot wachtte op het moment dat ze zouden vertrekken. Als ze nog langer verzet zou bieden, zou ook zij gedood worden. De bewakers grepen haar vast, haar tegenwerkende houding kon niet beletten dat ze niet veel later de haven bereikten waar ze het schip opgestuurd werd en het verdrietige nieuws van de verdwijning van Roweyn moest vertellen aan haar ouders die ongerust de haven hadden afgespeurd naar een teken van haar en Roweyn. Achter haar werd de loopplank ingehaald, de zeilen werden gehezen, het schip voer langzaam de haven uit. Met tranen in haar ogen had ze afscheid moeten nemen van Imbridius en Roweyn. De laatste herinnering aan